

чета!...Тѣ като по малки бѣхъ слабо завардени
отъ Турцитѣ и лѣсно ги избавихме; нѣ княгиня
Мария, като по голѣма и отъ лична по хубостѣтъ
си, Тя бѣше за пашѣтъ любимъ ловъ, който
той искаше да задържи особено за своето плът-
ско наслаждение. Тя бѣше подъ особенъ надзоръ
на главнѣтъ стражъ въ царския палатъ, при
стѣнитѣ на който азъ изгубихъ всичкитѣ мои
момци. Нѣ всичко бѣше напредно. Азъ гонихъ
отмъщение до самитѣ тъмници, дѣто и испаднахъ.
Благодарение на тъмничарина, нѣколко мои жъ-
тички го накарахъ да ми отвори вратата. Въз-
ползуващъ отъ нощнѣтъ тъмнинѣ азъ сполучихъ
да излѣза на свободно поле. При всичко това
свѣстѣта ми бѣше безпокойна; сърцето ми же-
лаше нетърпеливо освобождението на княгинята.
Азъ ся рѣшихъ да я послѣдовамъ до близното
село Загорѣ, дѣто тосъ чаеъ ся намира.

Стоянь— Драгий ми вняже, злочестната кня-
гиня ще ся избави. Тя не ще остане до много
врѣме въ звѣрскитѣ ржцѣ на върлия ни душ-
манинѣ: ние трѣбва или да я избавимъ, или да
измрѣмъ до единъ... Намѣренцето ми е да на-
паднемъ на селото.

Владиславъ— Да нападнемъ съгласно сега
на часа.

Есички— Да нападнемъ. Да нападнемъ, ето
нашитѣ прѣгладчи ся завржѣтъ

ЯБЛЕНИЕ VШ.

Горнитѣ, Клариза и Слави.

Слави— Селото е пълно съ Турци. Стражата
е отвънъ селото, дѣто висятъ destino български
тѣла обѣсени. Милко по пататѣнъ стърчатъ петъ
ишестъ тѣла се български набичени на колове, и
вижда ся като да ся още живи, като да ся мърдѣтъ.